

Rozhodnutí ze dne 10. ledna 1985

Ve jménu Páně. – Za šťastné vlády Jana Pavla II., v sedmém roce jeho pontifikátu, dne 10. ledna 1985 vynesli ctihodní otcové Eduard Davino, předseda, Dorius-Maria Huot a Eduard M. Egan, přísedící, v padovském případě stran neplatnosti manželství mezi panem Viktorem, navrhovatelem, na soudu zastoupeným advokátem Roty prof. Aloisem De Lucou, a paní Lindou, odpůrkyní, na soudu zákonně zastoupenou advokátem Roty panem Karlem Tricerrim, za účasti a na základě společného rozhodnutí důstojného pana Františka Buoncompagni, ochránce manželského svazku při našem apoštolském tribunálu, a P. Jana Velly, zvláště přizvaného k tomuto případu, následující konečný rozsudek ve třetím stupni jurisdikce.

1. Viktor a Linda se setkali v roce 1967 a ihned navázali vztahy, a to i intimní, takže žena následně počala dítě.

Jak okolnosti radily, 8. prosince 1969 ve farním kostele zasvěceném sv. Vavřinci z Brindisi si Viktor, který měl tehdy osmatřicet let, vzal za ženu Lindu, které tehdy bylo přes třiatřicet let.

Manželské soužití, které bylo zpočátku šťastné a bylo obdařeno narozením dcerky, žalostně ztroskotalo vinou mužova jednání, který se ukázal jako sukničkář, a skončilo v měsíci únoru 1972.

Na žádost ženy vynesl civilní úřad 15. prosince 1976 rozsudek o odloučení manželů vinou muže; tento rozsudek potvrdil odvolací soud v Benátkách rozsudkem ze dne 16. listopadu 1978.

2. Muž se pak sám již v září 1974 obrátil na církevní soud v Benátkách se žádostí o prohlášení manželství za neplatné z důvodu naprosté simulace nebo z důvodu vyloučení dober víry a svátosti ze své vlastní strany, nebo následně ze strachu, kterému byl vystaven.

Případ byl zešíroka projednán a dne 30. prosince 1977 byl vydán rozsudek, který byl ovšem v rozporu s navrhovatelovým očekáváním.

Navrhovatel se odvolal k vyššímu tribunálu, totiž v Insubre, a žádal stejně jako v první instanci, aby soud rozhodl o neplatnosti manželství z důvodu jeho vlastní neschopnosti přijmout manželské povinnosti.

Po dalším zkoumání soudcové odvolacího soudu vydali dne 26. února 1981 rozsudek, který byl také nepříznivý navrhovatelovu přání.

Navrhovatel se znovu odvolal a případ přešel k našemu Apoštolskému tribunálu, zde bylo vykonáno podrobnější znalecké zkoumání na žádost navrhovatele dalším znalcem a znalcem *ex offio*, a případ dospěl k závěru v měsíci únoru 1984.

Máme tedy před sebou obhajoby zúčastněných stran, vykonané dne 18. května 1984 a dne 28. června 1984, výsledky zkoumání obhájce svazku, předložené dne 15. října 1984, a konkrétní vyjádření zástupců zúčastněných stran, předložená dne 10. prosince 1984 a dne 18. prosince 1984, pročez je nyní na nás, abychom odpověděli na předloženou otázku, zda jde v tomto případě o neplatnost manželství.

3. Z hlediska práva. – «Intimní společenství života a manželské lásky, založené Stvořitelem a instruované jeho zákony, vzniká manželskou smlouvou neboli neodvolatelným osobním souhlasem.

Tak v lidském úkonu, jímž se manželé sobě navzájem odevzdávají a přijímají, vzniká božským řízením pevný svazek, a to i před tváří společnosti.» (Gaudium et spes, 48)

Tento souhlas je lidským úkonem, a to ovšem úkonem, který vychází z uvážlivého rozhodnutí vůle s rozumovým poznáním účelu.

Aby takový úkon zachovával nutnou souměrnost s nesmírně závažným závazkem, o nějž jde, je nezbytné, aby se snoubenci těšili nejen znalostí z hlediska rozumu, ale i schopnosti svobodně se rozhodnout k jednání, totiž schopnosti zvolit si to, co rozumem pokládají za dobré.

«Pro takovou schopnost, nezbytnou v daném případě, nemůže stačit prosté užívání rozumu – tak v případě *coram Ferraro* ze dne 14. března 1969 – nýbrž se vyžaduje podrobné posouzení, jak závažný závazek s danou věcí souvisí.» (ARRT Dec., vol LXI [1969] 277, n. 7)

«Zralost úsudku, nutná k platnosti souhlasu – viz případ *coram Ferraro* ke dni 13. prosince 1979 – vyžaduje trojí: 1. dostatečné rozumové poznání předmětu souhlasu; 2. poznání schopné úsudku čili kritické; 3. vnitřní svobodu čili schopnost svobodně se rozhodnout.»

«Lidské jednání – jak nás učí případ *coram Anné* ze dne 17. ledna 1967 – se nevztahuje k pojmu člověka, jak jej definuje filosofie, nýbrž ke zvláštnímu komplexu tělesného individua a jeho vlastního psychicko-fyziologického vybavení. Je-li toto vybavení postiženo závažnou anomálií, v důsledku čehož špatně fungují schopnosti vnímání, je následně postižen výkon schopností rozumových a volních a podrývá se vláda člověka nad sebou samým i jeho vlastní svoboda.» (ARRT Dec., vol. LIX [1967] 24–25)

Stejně tak viz případ *coram Pompedda* ze dne 3. července 1979, kde čteme: «Každý člověk ve své vlastní existenci je poddán svým návykům, které ovlivňují jeho ducha, a to jak zvenčí, totiž pod vlivem společenského zřízení a okolností, tak zevnitř, totiž co se týče osobní psychiky každého člověka.»

4. Podle normy kánonu 1095,3 CIC a podle našeho právního zkoumání jsou neschopní, jak je výše zmíněno, platného souhlasu «ti, kteří z důvodů psychické povahy nemohou přijmout podstatné závazky manželství».

V této věci již římské právo prohlašovalo za neplatné závazky z důvodu nemožnosti jejich naplnění.

Totíž: «Nejsou žádné závazky k nemožnostem» (Celso, Reg. Iuris, 50, 17, 185); nebo: «To, co je nemožné, nemůže být bráno ani ve smlouvě ani v simulaci» (Ulp., 50, 17, 31); nebo též: «Za nemožné se má to, čemuž brání přirozená překážka v uskutečnění» (Inst. Gaio, 3, 20, 1).

Tak bylo také řečeno v Dekretáliích: «Nikdo nemůže být zavázán k nemožnostem» (Reg. Iuris, VI, 6). Argumentu neschopnosti se také dotýká případ *coram Heard* ze dne 5. června 1941, kde je řečeno: «Jestliže však žena trpí takovým nezakrotným pohlavním pudem, že se pod jeho vlivem bez možnosti vyhnutí odevzdává každému muži, v čase uzavření [sňatku] nebyla paní vlastního těla, tudíž nemohla na ně přenést žádné právo a nebude třeba zkoumat, zda může být uzdravena.» (ARRT Dec., vol. XXXIII [1941] 494, n. 7)

Jasněji normu uvádí případ *coram Bonet* ze dne 12. prosince 1955, v němž se takto vysvětluje rušivý prvek impotence: «Takový souhlas postrádá objekt, jestliže ten, kdo ho uzavírá, „se zavazuje, jak učí sv. Tomáš Akvinský (IV, Lib. Sent., Dist. 34, q. 1; art. 2), k tomu, co nemůže dát nebo činit“. A proto právo jasně stanovilo, že je neplatný souhlas toho, kdo trpí impotencí.» (ARRT Dec., vol. XLVII [1955] 842, n. 2)

V případě *coram Lefebvre* ze dne 2. prosince 1967 je takto stanoveno: «Dále nejde v případě o vyloučení objektu... ale potvrzuje se defekt objektu, nakolik je ten, kdo uzavírá souhlas, neschopen předávat nebo přijímat právo stran těla, které se předpokládá z přirozeného zákona.» (tamtéž, vol. LIX [1967] 804, n. 10)

V případě *coram Pompedda* ze dne 6. října 1969 je řečeno: «Je třeba brát v úvahu, že nikdo se nemůže zavazovat k tomu, co nedokáže dát nebo činit, i když se tak děje proti jeho vůli, protože nikdo se nemůže zavazovat k nemožnému. Proto odpůrce... kvůli svému stavu nebyl schopen při uzavírání manželství přijmout manželské povinnosti, totiž poskytovat druhé straně ono obzvláštní právo, které manželský souhlas ustanovil jako podstatný předmět.» (tamtéž, vol. LXI [1969] 916, 824, nn. 2.16)

5. Celá věc je v krátkosti vysvětlena v případě *coram Egan* ze dne 25. ledna 1979: «Manželský souhlas, „který nemůže být žádnou lidskou mocí překonán“, je legitimně vyjádřen jediné těmi, kdo jsou „schopní práva“ (kán. 1081,1), mezi něž ovšem nemohou být řazeni žádní z těch, kdo kvůli nemoci nebo psychické abnormalitě nemohou vykonat skutek svobodné vůle, který ustavuje manželství, nebo kdo nemohou dokonat to, s čím se pokoušejí souhlasit, tj. nemohou dostat „objektu“, jak se říká, úkonu souhlasu.» (Diritto Ecclesiastico, 3 [1980] 32, n. 4)

6. Sexuální hyperestézie je častou příčinou neschopnosti přijmout podstatné závazky manželství.

Ti, kdo jsou jí postiženi, nedokáží zkrotit sílu pohlavního pudu a nemohou tak druhé straně poskytnout právo na tělo «výlučné» a trvalé.

K tomu píše I. Santori: «... la incontrollabile violenza dell'istinto. È quest'ultima che costituisce il comune denominatore degli stati ipersessuali» (Compendio disessuologia, Roma 1958, 368).

Dále se tomu věnuje Krafft-Ebing: «Nell'individuo normale lo stimolo sessuale non giunge mai a tale intensità da dominare tutta l'ideazione e tutto il sentire. In stati morbosi, invece, lo stimolo sessuale può manifestarsi con atti impulsivi o coatti, e può avvenire che il coito non spenga affatto l'appetito sessuale o lo spenga solo per un minimo tempo.» (Psychopathia sexualis, Milano 1931, str. 121)

«Il satiro o satiriasico, nella terminologia arcaica, non è soltanto stimolato dai suoi desideri, ma le sue possibilità fisiche sono generalmente esaltate al punto da poter ripetere la copulazione in modo insolito: egli ricerca contemporaneamente la sua donna, le sue padrone, le sue impiegate, le proprie figlie. Egli non si limita sempre a rapporti naturali, ma tende facilmente alle perversioni minori ed alla masturbazione.» (Porot, Dizionario di Psichiatria, Roma 1962, str. 604)

Jestliže tedy nějaký snoubenec trpí satyriazí, nemůže uzavřít platné manželství, protože nemůže splnit povinnosti, které vycházejí z toho jednoho, co si musí mezi sebou snoubenci vyměnit, aby uzavřeli platné manželství, totiž z trvalého a «výlučného» práva k úkonům přiměřeným ke zrození potomků.

7. Ve skutečnosti. – V daném případě bylo sepsáno mnoho, co s věcí nesouvisí. Bez rozlišení se totiž jedná o nedostatek v úsudku schopného rozvahy, o schopnosti svobodně se rozhodnout, o schopnosti nastolit

mezilidské vztahy, o schopnosti vyslovit souhlas a konečně o schopnosti naplnit manželské závazky.

Ve skutečnosti je třeba jednat o jedné věci, podle přehledu sporu, a to o neschopnosti muže «naplnit manželské závazky».

Z procesních dokladů je jasně patrné, že navrhovatel, když přistupoval k oltáři, aby pronesl svůj manželský slib, byl neschopný učinit zadost výlučnému právu k manželskému spojení, které měl předat odpůrkyni za účelem platně uzavřeného manželství.

Odpůrkyně a svědkové, i když nemohou podrobně a formálně podat zprávu o psychickém stavu, vykreslují muže jako občas nebo i převážně abnormálního co do náboženství nebo co do společenského života, nebo zvláště co se týče citového života.

Je totiž jakožto poslušný pohlavního pudu nebo tlaku pokládán za člověka nepamatujícího na mravy a kázeň nebo který se jich špatně drží.

Nejprve slyšíme odpůrkyni. Ve vzpomínce na zvyky z doby zasnub žena mimo jiné vypověděla: «Egli aveva un'altra relazione e mi diceva che doveva interrompere con le dovute cautele in quanto la fidanzata era molto attaccata sentimentalmente a lui. Detta relazione non venne però mai interrotta del tutto. Per questo io decisi di interrompere ogni rapporto con Vittorino. Egli era credente in Dio, ma era diventato anticlericale dopo il periodo romano. egli non frequentava la chiesa, non si accostava ai sacramenti, aveva un parlare sboccato come i suoi amici, che frequentavano la farmacia e talora bestemmiava.»

8. Angelus prohlašuje: «L'attore lo potrei definire un gaudente. Ha avuto molte avventure femminili; pur passando per donnaiolo, egli era esibizionista. Non era molto valido sessualmente, in quanto ha abusato di alcoolici e di cibi fin dalla giovane età, per cui cercava di mascherare questa sua debolezza dicendo di avere molte donne. Non si negava alcun capriccio. Non amava nessuno credo che verso le donne non avesse una capacità di amare. Egli, a mio giudizio, non era un pensatore, in quanto dedito all'alcool.»

Paní Maria vypovídá: «In paese la persona del dott. Vittorino è sempre stata molto chiacchierata per i suoi atteggiamenti e per le sue relazioni. So che crede in Dio, anche se non frequenta la chiesa ed è molto libertino nei suoi costumi.»

Nebo Paschalis: «Ho sentito dire che Vittorino andava a donne; non credo che si sia mai innamorato di una donna, oppure, se si fosse innamorato, lo mascherava a noi amici. Egli strumentalizzava le donne che frequentava. A Vittorino non dispiacevano gli alcoolici. Ricordo che il dott. C. era preoccupato per il suo troppo bere. La vita coniugale si dimostrò un disastro. Vittorino continuò a bere e ad andare a donne come prima del matrimonio-»

Milena říká: «L'attore credo avesse una religiosità nulla e della moralità sua è meglio non parlarne. Aveva fama di avere molte donne nella sua vita.»

Také paní Anna uvádí: «Io sono stata fidanzata per quattro anni con l'attore. Sono stati quattro anni di esasperazione. Vittorino era onesto, se così si può dire, nella sua immoralità. Con me era corretto e nei miei confronti era amorale; egli mi diceva di essere stato con altre donne e che mi faceva le corna. Quando Vittorino seppe che Linda era incinta, io avevo già da tempo rotto i ponti con lui, perché egli mi disse che a Camerino, dove studiava, aveva molte ragazze. Umanamente non lo vedevo come marito, questo è il motivo per cui l'ho lasciato.»

Nebo Paula, která říká: «In un giudizio complessivo potrei dire che Vittorino ha una religiosità nulla ed in quanto a moralità egli aveva donne in rotazione.»

Také Vincentius praví: »Da come io lo conosco, egli non era persona adatta al matrimonio. Se Vittorino si è sposato per amore inteso come altruismo, non ci credo; se per amore si intende passione, allora io credo a questo matrimonio di amore.»

Hadrianus vypráví: «Lo si conosceva come un libertino che non aveva un rapporto stabile con una donna. Ritengo che la convivenza fu un disastro, perché l'attore non era uomo adatto al matrimonio.»

Toto všechno předložili odpůrkyně a svědkové při soudu prvního stupně, když nebyla řeč o mužově neschopnosti přijmout závazky manželství.

9. Při soudu druhého stupně vypovídali svědkové toto.

Marius, navrhovatelův bratr, dokládá: «Mio fratello è stato sempre molto libero in fatto di rapporti con le ragazze: ne ha corteggiate molte. Credo senz'altro che mio fratello, all'epoca di questa gravidanza, coltivasse altre relazioni amorose, in quanto era, come ho detto, molto libero e donnaiolo. Quando io mi recai dai due coniugi, in occasione della nascita della bimba, mio fratello mi confidò che, non potendo a meno di avere relazioni sessuali, ne coltivava una con una iugoslava. Mio fratello non è fatto assolutamente per il matrimonio: è un tipo che, quando gli piace una ragazza, le va assieme col solo scopo di divertirsi.»

Aloysius: «So che era molto libero nelle relazioni con donne. L'attore mi confidò che andava con tutte le donne, poi avrebbe sposato quella che sarebbe stata incinta per prima.»

Gasto vyovídá více: «L'attore come persona è profondamente arida; non so se la sua aridità dipenda dal suo egoismo o viceversa; in psicanalisi lo si direbbe un anaffettivo. Corteggia per sistema, per sua costituzione, il sesso femminile dai 15 ai 51 anni. Mi risulta che non ha mai abbandonato i suoi giri di donne, né prima né dopo il matrimonio. Nessuno poteva mai lontanamente sospettare che si sarebbe ravveduto. È certo che non ha mai rubato e nella sua professione è irreprensibile sotto ogni aspetto; per il resto non esiste moralità. Se per „irresponsabile“ si intende l'opposto di un buon padre di famiglia, posso affermare che è un „irresponsabile“.

Nejinak Othellus: «L'attore corteggia tutte le donne; per me non si tratta di amore, perché non è capace di amare. La sua casa era come un albergo, aperto a tutte. Anche all'epoca del matrimonio aveva queste relazioni; per conto mio non cessarono mai, né prima né dopo.»

Pia mimo jiné prohlašuje: «Dato che Vittorino non aveva alcun concetto di rapporto tra uomo e donna, lui vedeva la donna e la vede tuttora come un oggetto da adoperare e poi abbandonare; quindi di relazioni ne ha sempre avute a getto continuo. Penso che come uomo è amorale, come professionista ha una moralità perfetta. Come uomo è irresponsabile; anche queste ragazze, che fa passare per la sua casa e poi scompaiono, sono segno di una irresponsabilità.»

Marisa, která rozhodně není navrhovatelí příznivě nakloněna, říká: «L'attore è sempre stato un donnaiolo, un libertino.»

Georgius se vyjadřuje takto: «Quando seppi della relazione dell'attore con Lina, provai un senso di meraviglia perché lo ritenevo un tipo così esuberante da non potersi imbrigliare in un matrimonio ed anche non maturo per tale impegno. Lo ritengo un irresponsabile.»

Toto všechno a podobné výpovědi samy o sobě neprokazují závažnou abnormalitu navrhovatele, nýbrž pouze vnášejí podezření, proto je nutné se obrátit na znalce.

10. Znalec ex offio Caesar Rovere popírá navrhovatelovu psychickou abnormalitu, a proto zastává názor, že uzavřel platný souhlas.

Mimo jiné totiž píše: «Se certamente si deve intendere il matrimonio cristiano come quell'atto necessariamente caratterizzato da una „nejniternější celoživotní spojení mezi mužem a ženou“, si devono ovviamente sollevare alcune perplessità sul fatto che il nostro si sia posto siffatto programma. Tuttavia si deve ribadire che siffatto atteggiamento non deriva da alcuna condizione patologica, ma da un „modo suo di essere“, la cui „scelta di vita“ è sempre stata molto lontana da tali preoccupazioni. Abbiamo visto che nel periziando non si è individuato alcunché di patologico, ma che per le sue caratteristiche personalogiche, per il suo „modo di essere“ si dubita alquanto che, all'epoca del matrimonio, fosse in grado di assumere gli oneri coniugali, così come vengono intesi e concepiti dal diritto e dalla giurisprudenza canonica.»

V předloženém dobrozdání prohlásil: «È chiaro che l'attore fosse una persona dedita a certi atteggiamenti e ad un modo di vita del tutto particolare. Ciò nasceva e nasce più da una volontà che non da una intrinseca incapacità.»

11. Další znalec, prof. Didacus de Caro, popírá výskyt «nella sua vita passata manifestazioni e tipi di condotta che consentano di includerlo fra gli psicopatici o nevrotici».

Potvrzuje tedy navrhovatelovu schopnost uzavřít platný souhlas a dochází k závěru: «Si può, dunque, concludere che l'attore, al momento del matrimonio, disponesse di una piena maturità anche agli effetti specifici dell'impegno matrimoniale cattolico, che egli ha accettato del tutto consapevole della gravità del fatto che concludeva con l'espressione del consenso.»

12. Je však třeba uvážit, že se těchto dvou znaleckých posudků věc netýká. Základ žaloby totiž nejedná o schopnosti rozumu nebo vůle, o čemž pojednali znalci, ani o existenci nějaké duševní choroby nebo mimořádnosti, nýbrž o neschopnost přijmout manželské závazky z «příčin» psychické povahy.

Přesněji pak o této záležitosti psali zvláštní znalci P. B., dr. B., prof. C. a prof. D. C. ve své poslední zprávě.

13. R. D. P. B., SJ, ve vyjádření k «Rorschachovu testu» píše takto: «Il trasporto affettivo, erotico, sessuale che egli può avere dimostrato in certi momenti e giorni, non era – a mio parere – che l'espressione di una subpatologia volontà di possesso, di strumentalizzazione della donna. Qualsiasi valore egli abbia ambivalentemente affermato poco prima, di fronte all'attrattiva sessuale egli perde la testa. È perciò radicalmente immaturo alla vita coniugale rettamente intesa.»

14. Zvláštní znalec dr. B. vylučuje, že se u muže vyskytuje amence s neurózou, ale dodává: «L'attore non è nevrotico nel senso stretto del termine, non è psicopatico; presenta gravi anomalie comportamentali, e su

questo non vi è dubbio alcuno. Ricorda molto bene la situazione psicologica del don Giovanni, che ama molto, proprio lui che è incapace di amare, che giura fedeltà, proprio lui che è in capace di ogni ipotesi di fedeltà.» A uzavírá: «Le conclusioni stanno per una sua profonda immaturità complessiva; in tale situazione è incontestabile, seondo la mia scienza e coscienza, che egli non era in grado assolutamente di esprimere un „sì“, sia in riferimento al recepimento della sacramentalità del matrimonio, che in riferimento agli oneri che tale scelta implica.»

15. Zvláštní znalec prof. C. zkoumá negativní závěry prof. Caesara Rovere a prof. D. a s platnými argumenty dochází k tomuto závěru: «E questa incapacità (navrhovatele), si badi bene, è ben più che derivante da una immaturità (intesa come ritardo dei processi psico-affettivi di maturazione del carattere); è derivante da una distorta strutturazione di base che, conseguenza di non meglio precisabili fattori costituzionali o educativi o ambientali (qui poco importa) impedisce di raggiungere quel minimo livello di qualità personologica necessario per assumere e adempiere gli obblighi del matrimonio.»

A ve svém ústním vyjádření prohlásil: «Le personalità abnormi sono tali non in relazione ad ogni manifestazione della loro vita, ma in rapporto a determinate impostazioni ed attività; da questo punto di vista il periziato risulta gravemente ostacolato per tutto quello che attiene al matrimonio; in una parola egli è una personalità gravemente psicopatica. Era incapace di emettere valido consenso matrimoniale, per essere egli incapace di assumere ed adempiere gli obblighi matrimoniali.»

16. Prof. Didacus De Caro, přizvaný znalec v tomto stupni projednávání, poté co případ znovu vyšetřil a prozkoumal vyjádření prof. Brunona Callierho, píše takto: «Pur avendo – come ho concluso nella mia perizia – una personalità „matura“ in maniera convenzionale (cioè priva di deficienze maturative a carattere organico) la sua realtà esistenziale, gli stimoli ambientali e specie l'incapacità di trasformare il suo richiamato dongiovannismo, gli hanno impedito di concretare il suo edonismo esistenziale in una realizzazione affettiva. Io ho anche chiarito che, se consideriamo il processo di maturazione della personalità humana fuori dei termini ristretti dello „sviluppo“ psicofisiologico legato all'evoluzione delle strutture nervose, ma piuttosto come il risultato di spinte originarie che provengono dal profondo e sono „maturate“ a seguito dei fattori ambientali e psicosociali, con un meccanismo di tipo transazionale e comunicativo, è pienamente accettabile l'ipotesi che la sua personalità non avesse raggiunto quel „livello di qualità“ necesario ad assumere e ad adempiere gli obblighi connessi alla „společensví života“ alla quale si apprestava a dare il consenso.»

A závěrem prohlašuje: «Per tutto quello che si è sopra esposto, considerando l'esistenza del periziato da una prospettiva psicodinamica-esistenziale, e valutando in modo adeguato la deficienza del rapporto interpersonale pre-matrimoniale con la moglie nella formulazione di un progetto accettato vicendevolmente, con oblatività autentica, di una „společensví života“ e di un impegno coniugale irrevocabile, posso affermare che l'attore non era in condizioni di esprimere un valido consenso matrimoniale.»

17. Majíce toto všechno před očima jsme nuceni shledat, že navrhovatel, ačkoli se to našeho případu netýká, jednoduše nebyl schopen konat tělesné spojení jedině s odpůrkyní; jinými slovy, jsme nuceni říci, že navrhovatel nechtěl předat právo trvalé a «výlučné» na úkony přiměřené ke zrození potomků.

18. Není možné předkládat nebo zkoumat, zda navrhovatelova neschopnost byla trvalá nebo ne.

Tento spor se totiž netýká daného případu. Povinnost, která vychází z předaného výlučného práva, totiž dala vzniknout negativnímu závazku, který trvá stále a provždy.

Proto je-li někdo alespoň na jeden okamžik po sňatku neschopný jeho naplnění, jedná neplatně.

19. Po zvážení všech těchto věcí ze stránky právní a skutkové my, výše uvedení soudcové tohoto tribunálu, majíce na mysli jediného Boha a po vzývání Kristova jména prohlašujeme, rozhodujeme a s konečnou platností vynášíme rozsudek v odpověď na předložený spor: Potvrzuje se čili Jedná se o neplatnost manželství v daném případě, přičemž se muži zakazuje uzavřít nový sňatek bez konzultace soudu prvního stupně.

Tak prohlašujeme a ukládáme místním ordinářům a soudním úředníkům, jimž to přísluší, aby tento náš konečný rozsudek oznámili těm, jichž se týká, a předali k nabytí právní moci ve všech účincích práva.

V Římě v sídle Apoštolského tribunálu Římské roty dne 10. ledna 1985.

Eduardus Davino, předseda
Dorius-Maria Huot
Eduardus M. Egan

Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání a rozhodnutí bylo vydáno dne 29. ledna 1988.